

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25781/2024
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених АА из ..., и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Вељко Челекетић, адвокат из ..., против тужене-противтужиле ВВ из ..., чији је пуномоћник Синиша Новковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене-противтужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1731/24 од 08.08.2024. године, у седници већа одржаној 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене-противтужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1731/24 од 08.08.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене-противтужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1731/24 од 08.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 24536/21 од 06.03.2024. године, ставом првим, другим и трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, а противтужбени захтев одбијен и обавезана је тужена-противтужилца да тужиоцима-противтуженима исплати износ од 2.185.093,26 динара са законском затезном каматом од 13.04.2017. године до исплате, износ од 361.430,00 динара са законском затезном каматом од 06.03.2024. година до исплате, износ од 293.689,00 динара са законском затезном каматом од 06.03.2024. година до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена-противтужилца да тужиоцима-противтуженима исплати законску затезну камату на износ од 2.185.093,26 динара за период од 11.04.2017. године до 13.04.2017. године, на износ од 361.430,00 динара за период од 08.06.2017. године до 06.03.2024. година и на износ од 293.689,00 динара за период од 25.06.2017. године до 06.03.2024. година. Ставом петим изреке, одбијен је противтужебени захтев да се обавезу тужиоци-противтужени да туженој-противтужилци на име враћања стеченог без основа солидарно исплате износ од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.03.2015. године до исплате и да јој накнаде трошкове парничног поступка. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена-противтужилца да тужиоцима-противтуженима накнади трошкове парничног

поступка у износу од 1.225.674,12 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1731/24 од 08.08.2024. године, одбијена је жалба тужене-противтужиље и потврђена првостепена пресуда у делу којим је усвојен тужбени захтев, одбијен противтужбени захтев и у делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена-противтужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за исплату износа од 2.185.093,26 динара на име закупнине за приземље и поткровље предметне непокретности за период од 05.10.2009. године до 31.03.2017. године, износа од 361.430,00 динара на име вредности радова потребних за довођење у претходну функцију дела породичне зграде који је у власништву тужилаца, као и износа од 293.689,00 динара на име настале штете услед демонтаже и одношења елемената инсталација централног грејања, а одбијен је противтужбени захтев за исплату износа од 2.000.000,00 динара на име извршених улагања тужене-противтужиље у предметну непокретност, у чињенично-правној ситуацији да су правни претходник тужилаца и тужена-противтужиља закључили привремени купопродајни уговор 25.07.2008. године чији предмет је била $\frac{1}{2}$ куће у власништву правног претходника тужилаца, да је правни претходник тужилаца непосредно након закључења тог уговора обавестила тужену да жели да раскине привремени уговор јер није задовољна постигнутом ценом, о чему је тужена стекла сазнања у јесен 2008. године и након тога вршила радове на санацији објекта, да до закључења главног уговора није дошло и да купопродајна цена није исплаћена, те да је правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 10889/12 од 20.03.2015. године утврђено да је ништав привремени купопродајни уговор од 25.07.2008. године.

Побијана пресуда о усвајању тужбеног и одбијању противтужбеног захтева је заснована на примени релевантних одредби материјалног права на утврђено чињенично стање у конкретном предмету, уз правилну оцену судова да је потраживање тужене-противтужиље застарело, како применом одредбе члана 371. Закона о облигационим односима, будући да је од завршетка радова на предметној непокретности до подношења противтужбе протекао десетогодишњи рок застарелости, тако и у смислу одредбе члана 40. Закона о основама својинскоправних односа, према којој потраживање несавесног држаоца ствари у погледу накнаде трошкова застарева за три године од дана предаје ствари, код утврђеног да је тужена-противтужиља непокретност предала тужиоцима 11.04.2017. године, а захтев за накнаду учињених

трошкова истакла 13.10.2021. године. Поред тога, тужена-противтужила уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним и противтужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене-противтужиле као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба (раније противтужба) у овој правној ствари је поднета 13.04.2017. године, преиначена 30.06.2017. године, а вредност предмета спора по тужби је 2.786.212,26 динара. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 120,8486 динара, па вредност предмета спора по тужби представља динарску противвредност 23.055,39 евра. Противтужба је поднета 13.10.2021. године, а вредност предмета спора по противтужби је 2.000.000,00 динара. На дан подношења противтужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 117.5603 динара, па вредност предмета спора по противтужби представља динарску противвредност 17.012,55 евра.

С обзиром да у конкретном случају вредност предмета спора по тужби и по противтужби не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија тужене-противтужиле није дозвољена, па је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић